

Strona przeciwna: Közbeszerzési Hatóság Közbeszerzési Döntőbizottság, BKK Budapesti Közlekedési Központ Zrt., T-Systems Magyarországi Zrt.

Interwenient: Közbeszerzési Hatóság Elnöke

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 41 ust. 1 i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a także motywy 10, 29, 107, 109 i 111 oraz art. 1 ust. 2 i art. 72 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych oraz uchylającej dyrektywę 2004/18/WE⁽¹⁾ sprzeciwiają się obowiązywaniu przepisu krajowego lub praktyki dotyczącej wykładni i stosowania tego przepisu, które, biorąc pod uwagę umowny stosunek prawny między umawiającymi się stronami, stanowią, że naruszenia z tytułu bezprawnego zaniechania przeprowadzenia postępowania przetargowego (z naruszeniem przepisów regulujących zmiany umów) oraz z tytułu nieprzestrzegania przepisów regulujących zmiany w umowach dopuszcza się nie tylko instytucja zamawiająca, ale również wykonawca, który zawarł z nią umowę, na tej podstawie, że niezgodna z prawem zmiana umów wymaga wspólnego działania stron[?]
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, biorąc pod uwagę postanowienia art. 41 ust. 1 i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a także motywy 10, 29, 107, 109 i 111 oraz art. 1 ust. 2 i art. 72 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych oraz uchylającej dyrektywę 2004/18/WE, czy motywy 19, 20 i 21 dyrektywy 2007/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniającej dyrektywę Rady 89/665/EWG i 92/13/EWG w zakresie poprawy skuteczności procedur odwoławczych w dziedzinie udzielania zamówień publicznych⁽²⁾, a także art. 2 ust. 2 dyrektywy Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane⁽³⁾ oraz dyrektywy Rady 92/13/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. koordynującej przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne odnoszące się do stosowania przepisów wspólnotowych w procedurach zamówień publicznych podmiotów działających w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji⁽⁴⁾, sprzeciwiają się obowiązywaniu przepisu krajowemu lub praktyki dotyczącej wykładni i stosowania tego przepisu, które pozwalają na zastosowanie kary (grzywny) — innej niż skrócenie okresu obowiązywania umowy — z tytułu niezgodnego z prawem zaniechania przeprowadzenia postępowania przetargowego oraz nieprzestrzegania przepisów dotyczących zmiany umów również w stosunku do wykonawcy, który zawiera umowę z instytucją zamawiającą[?]
- 3) W wypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na dwa pierwsze pytania sąd odsyłający zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z wnioskiem o udzielenie mu wskazówek co do tego, czy w celu określenia wysokości kary (grzywny) wystarczająca jest okoliczność istnienia umownego stosunku prawnego między stronami, bez konieczności badania działania i wkładu stron, które doprowadziły do zmiany umowy.

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, L 94, s. 65.

⁽²⁾ Dz.U. 2007, L 335, s. 31.

⁽³⁾ Dz.U. 1989, L 395, s. 33.

⁽⁴⁾ Dz.U. 1992, L 76, s. 14.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) w dniu 29 marca 2019 r. — Recorded Artists Actors Performers Ltd/Phonographic Performance (Ireland) Ltd; Minister for Jobs Enterprise and Innovation; Ireland; Attorney General

(Sprawa C-265/19)

(2019/C 206/38)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court (Ireland)

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Recorded Artists Actors Performers Ltd

Strona pozwana: Phonographic Performance (Ireland) Ltd; Minister for Jobs Enterprise and Innovation; Ireland; Attorney General

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy obowiązek dokonania przez sąd krajowy wykładni dyrektywy 2006/115 ⁽¹⁾ w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej (zwanej dalej „dyrektywą”) w świetle znaczenia i celu konwencji rzymskiej ⁽²⁾ lub WPPT ⁽³⁾ ogranicza się do pojęć wyraźnie przywoływanych w dyrektywie, czy też ewentualnie obejmuje on pojęcia, które znajdują się jedynie w dwóch umowach międzynarodowych? W szczególności, w jakim zakresie art. 8 dyrektywy należy interpretować w świetle wymogu „traktowania narodowego” zgodnie z art. 4 WPPT?
- 2) Czy państwo członkowskie dysponuje uprawnieniem dyskrejonaldnym w zakresie ustalenia kryteriów służących określeniu, którzy artyści wykonawcy kwalifikują się jako „właściwi artyści wykonawcy” na mocy art. 8 dyrektywy? W szczególności, czy państwo członkowskie może ograniczyć prawo do odpowiedniego wynagrodzenia do okoliczności, w których (i) artystyczne wykonanie ma miejsce w państwie należącym do Europejskiego Obszaru Gospodarczego („EOG”) lub (ii) artyści wykonawcy mają miejsce zamieszkania lub pobytu w państwie EOG?
- 3) Jakie uprawnienie dyskrejonaldne przysługuje państwu członkowskiemu w odniesieniu do odpowiedzi na zastrzeżenie zgłoszone przez inną umawiającą się stronę na mocy art. 15 ust. 3 WPPT? W szczególności, czy państwo członkowskie jest zobowiązane do dokładnego odzwierciedlenia warunków zastrzeżenia złożonego przez drugą umawiającą się stronę? Czy umawiająca się strona jest zobowiązana do niestosowania zasady 30 dni przewidzianej w art. 5 konwencji rzymskiej w zakresie, w jakim może to prowadzić do sytuacji, w której producent będący stroną zgłaszającą zastrzeżenie otrzymuje wynagrodzenie na podstawie art. 15 ust. 1, w przeciwieństwie do artystów wykonawców tego nagrania? W przeciwnym razie, czy strona odpowiadająca jest uprawniona do przyznania praw obywatelom strony zgłaszającej zastrzeżenie w sposób bardziej korzystny niż strona zgłaszająca zastrzeżenie, tzn. czy strona odpowiadająca może przyznać prawa, które nie są odwzajemniane przez stronę zgłaszającą zastrzeżenie?
- 4) Czy dopuszczalne jest w każdym przypadku ograniczenie prawa do odpowiedniego wynagrodzenia do producentów nagrań dźwiękowych, tj. odmowa przyznania prawa artystom wykonawcom, których artystyczne wykonania zostały utrwalone w tych nagraniach dźwiękowych?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 376, s. 28.

⁽²⁾ Międzynarodowa konwencja o ochronie wykonawców, producentów fonogramów oraz organizacji nadawczych (1961).

⁽³⁾ Traktat WIPO o artystycznych wykonaniach i fonogramach z 1996 r.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal de Justiça (Portugalia) w dniu 2 kwietnia 2019 r. — Sportingbet PLC, Internet Opportunity Entertainment Ltd/Santa Casa da Misericórdia de Lisboa, Sporting Club de Braga, Sporting Club de Braga — Futebol, SAD

(Sprawa C-275/19)

(2019/C 206/39)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal de Justiça